

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

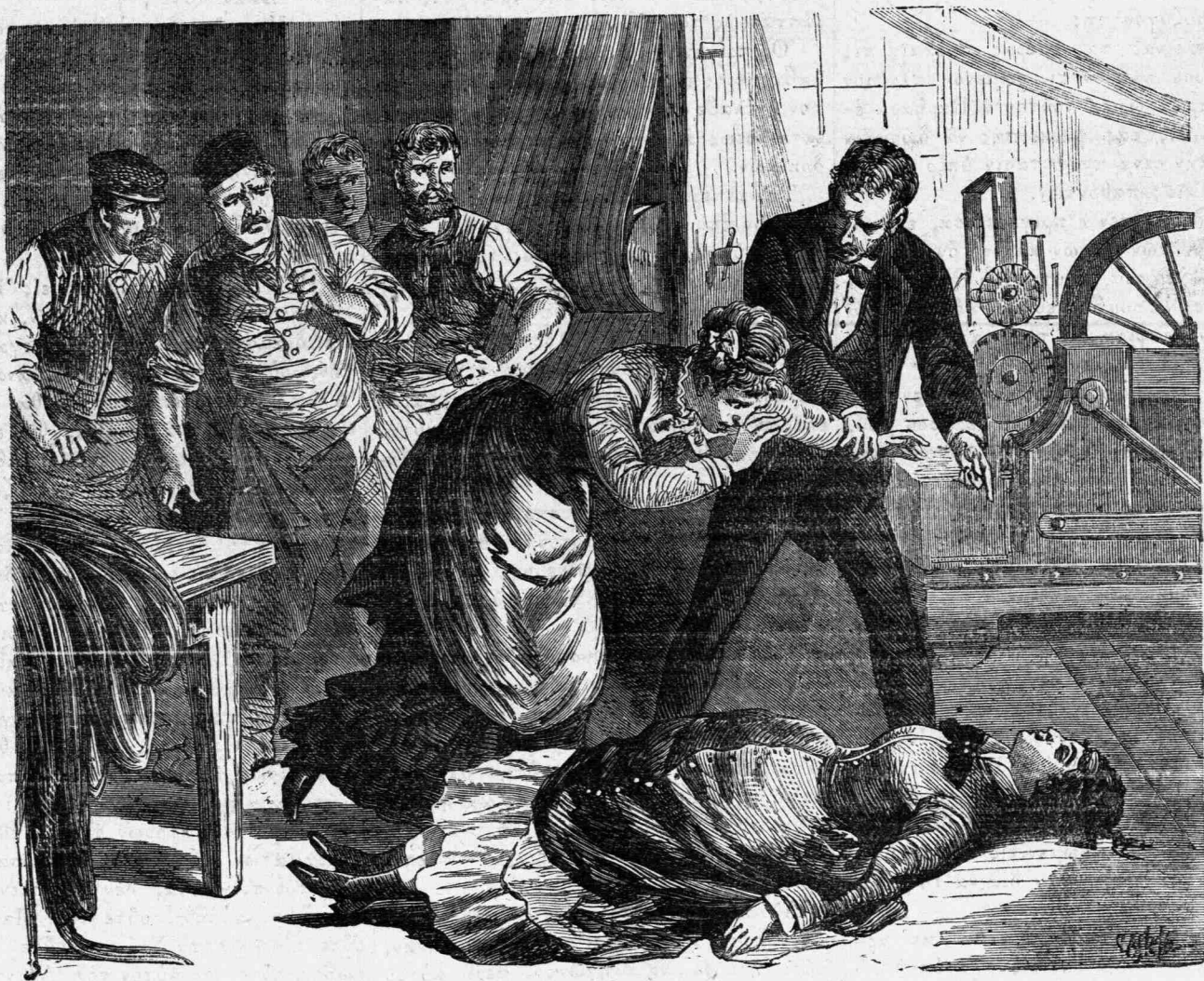
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πρωτομιαμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερύ,
μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟ-
ΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑ-
ΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ Ὁφμαν, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτίαι

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Σὺ, σὺ τὴν ἐφόνευσες! ἀνέκραξεν ἀγρίως. (σελ. 444)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΑ'

Αἱ Νύμφαι τῶν Ὑδάτων.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς Αὐγουστίνης,
ἀναχωροῦσας διὰ τὰ λουτρά, πρὸς τὸν
ἐυζυγόν της ὑπῆρξε βραχύς καὶ ψυχρό-

τατος, διότι ἔσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς Ἑμς.

Ἦτο ὥραία πρωΐα τοῦ Ἰουλίου, καθ'
ἣν ἡ Αὐγουστίνη ἔφθασεν εἰς τὰ λουτρά.
Ἐπὶ τινος μικρᾶς πλατείας, περιεστοιχι-
σμένης φιλοκάλως ὑπὸ δασυφύλλων κα-
στανεῶν, περιεδιάβχεν ἀπειρὸς κόσμος,
ἐνῶ, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἐπὶ τινος ξυλί-
νου παραπήγματος, ἐπαίανιζεν ἡ μουσική.Ἡ Αὐγουστίνη εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον τῶν Τεσσάρων Ἐποχῶν καί, ἀφοῦ
ἐκαλλωπίσθη, ἐπρογευματίσεν ἐπὶ τοῦ ἀν-
δρὸς αὐτοῦ, ἐνῶ συγχρόνως ἐθαύμαζεμειδιῶσα τὴν γραφικότητα τῶν πέριξ λο-
φίσκων, κεκαλυμμένων ὑπὸ ἐλάτων, ἐφ' ὧν
περιίπταντο διάφορα ἄγρια πτηνὰ.Μετὰ μεσημβρίαν μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν
τῆς κομῆσης Δὲ Μαίζονφόρτ καὶ τῆς νεα-
ρᾶς συζύγου τοῦ Γουσταίου Θειδῶ. Τὸ
κομψὸν παράστημά της, ἡ θελκτικὴ ἀ-
ληθὺς καλλονὴ της καὶ πρὸ πάντων ἡ πο-
λυτέλεια τῆς ἐνδυμασίας της ἐθάμβωσαν
πάνθ' ὅσους εὐρίσκοντο κατ' ἐκείνην τὴν
ᾠραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κομῆσης Δὲ Μαί-
ζονφόρτ, ἥτις ὑπεδέχθη τὴν φίλην της

φιλοφρόνως καὶ παρουσίασεν αὐτὴν εἰς ἅπαντας ἐν γένει τοὺς ξένους τῆς. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἡ Αὐγουστίνη ἐσχετίσθη μετὰ πολλῶν κυριῶν καὶ κυρίων, οἵτινες εἰσῆλγον αὐτὴν εἰς τὴν λέσχην τῶν γυναικῶν, ἣν εἶχον συστήσει ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Λέσχη τῶν Πυγολαμπίδων*», καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συνηθοῖζοντο αἱ ὠραιότεραι καὶ εὐγενέστεραι κυρίαι, αἵτινες παρέμενον ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν λουτρῶν. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν αἱ μᾶλλον πολυδάπανοι ἦσαν ἡ πρίγκηπέσσα Βαρβάρα Βαρνίνσκη, ἡ κόμησσα Μάϊφκ Νερισκίνη καὶ ἡ δούκισσα Λαμπανῶφ, αἵτινες ἐδίδον ἰδιαιτέρους χοροὺς καὶ διαωργανίζον διαφόρους ἐκδρομὰς καὶ παραστάσεις κωμωδιῶν. Ἡ κυρία Κουρσὺ παραυτα συνεδέθη μετ' αὐτῶν διὰ φιλίας, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι ἡ θέσις τῆς δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ δαπανᾷ ἀφειδῶς, ὅπως ἐκείναι, τὸ πολύτιμον χρήμα τοῦ συζύγου τῆς.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας πυρκαϊὰ τις ἀπετέφρωσε χωρίον τι κείμενον πλησίον τῶν λουτρῶν ὡς ἐκ τούτου ἡ Βαρβάρα ἐπρότεινεν εἰς τὰς φίλας τῆς νὰ δώσωσιν εὐεργετικὴν τινα παράστασιν ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων.

— Εἶδον, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, εἰς τὸν κατάλογον τῶν ξένων καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐξόχου ζωγράφου, Γουσταύου Θειδῶ. Αὐτὸν πρέπει νὰ συμβουλευθῶμεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν σκηνογραφίαν καὶ τὸν ἱματισμόν, τὸν ὁποῖον θὰ φορέσωμεν.

— Τὸν γνωρίζω· αὐτὸς ἐσχεδιάσεν ὅλας τὰς κοσμηματογραφίας τοῦ θεάτρου μου, εἰς τὸ Haussois, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη. Γνωρίζω ἐπίσης καὶ τὴν κυρίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

— Ἀλλὰ τί θὰ παίζωμεν; ἠρώτησεν ἡ ξανθὴ δούκισσα.

— Μίαν κωμωδίαν τοῦ Μυσσέ, εἶπεν ἡ κόμησσα Νερισκίνη.

— Ἀ! ὄχι, ὄχι! δὲν ἀξίζει, εἶπεν ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ, χρειάζεται κατὶ τι καλλίτερον. Θὰ παρακαλέσωμεν τὸν Κορνὴλιον Ρολάνδον νὰ συνθέσῃ ἀποκλειστικῶς δι' ἡμᾶς κἀνὲν κωμειδύλλιον, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιγράψῃ *Αἱ Νύμφαι τῶν Ὑδάτων*. ἔπειτα δὲ θὰ το δώσωμεν εἰς τὸν μουσικοδιδάσκαλον Ὁφφενμπάχ διὰ νὰ το μελοποιήσῃ.

Ὁ Γουσταῦς Θειδῶ ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς τὴν συνδρομὴν του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ· ἀλλὰ κατόπι κατεπείσθη εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς συζύγου του Νέρης, ἥτις ἀπήτησεν ἐπιμόνως τοῦτο. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ὥρισεν ἐνὶ ἐκάστῳ τὸν ἱματισμόν του καὶ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ὑποκριθῇ. Τρεῖς ἐκ τῶν κυριῶν ἐμελλον νὰ ὑποκριθῶσι τὰς τρεῖς *Νύμφας* τοῦ ἔμς, τοῦτέστι τὰς τρεῖς πηγὰς, ἐξ ὧν ἀναβλύζουσι τὰ ἱματικὰ ὕδατα, ἡ δὲ τετάρτη τὴν θεὰν *Υγίειαν*. Τὴν ἀντίπαλον τῆς ὑγείας ἐμελλε νὰ ὑποκριθῇ ἡ κόμησσα Νερισκίνη.

Ὁ Θειδῶ ἔλαβεν ἐντολὴν ὅπως πραγματευθῇ τὰ περὶ τῆς συντάξεως καὶ ἐκτυπώσεως τοῦ κωμειδυλλίου μετὰ τινος τυ-

πογράφου ἢ βιβλιοπώλου. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχον τὰ μέσα πρὸς ταχεῖαν ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου, ὁ βιβλιοπώλης, ὃν εὗρεν ὁ Θειδῶ, τῷ ἐπρότεινε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

— Ὁχι, τῷ εἶπεν ὁ Γουσταῦς, μέινε. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι εἰς τὸ διάστημα τριῶν ἡμερῶν θὰ δυνηθῇτε σὺ καὶ ὁ ποιητὴς Ρολάνδος ν' ἀντιγράψετε χωριστὰ ὅλα τὰ μέρη; Θὰ λάβετε ὡς ἀμοιβὴν τέσσαρας χιλιάδας φράγκων.

— Ἐξαίρετα· τρέχω νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ Ρολάνδου καὶ ν' ἀρχίσωμεν ἀμέσως.

Ἐπὶ τέλους, ὅτε τὸ ἔργον ἐτελείωσεν, ὁ Θειδῶ ἔγραψεν εἰς Παρισίους διὰ τὰς σκηνογραφίας καὶ τὸν ἱματισμόν, ἅπαντες δὲ οἱ ἐν τοῖς λουτροῖς ξένοι ἤρξαντο νὰ συζητῶσι τὰ περὶ τῆς προσεχοῦς παραστάσεως τῶν *Νυμφῶν τῶν Ὑδάτων*.

Ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παράστασιν· οὐχ ἦτον ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀναγκαίων, ὡς καὶ τὴν τῶν δοκιμῶν.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραστάσεως τὰ ἀνθὲς ἐπιπτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς βροχηδόν. Ἄπαντες ὑπεκρίθησαν τὸ μέρος των θαυμασίως, ἰδίως δὲ ἡ Βαρβάρα καὶ ἡ Αὐγουστίνη ἔδρεψαν ἀληθεῖς δάφνας.

Ὅτε δὲ, κατὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ κυρία Κουρσὺ εἰσῆρχετο εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου πλήρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς, συνήντησεν αὐτὴν ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἄν ἦμιν σύζυγός σας καὶ σ' ἐβλεπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοσοῦτον θαυμασίως ὑποκρινομένην, θὰ σ' ἐφόνευον...

— Ἀλήθεια! ἀπήντησε φιλαρέσκως ἡ νεαρὰ γυνή.

Ἐν τούτοις ἡ Αὐγουστίνη ἐξηκολούθει διασκεδάζουσα διαφοροτρόπως ἐν τοῖς λουτροῖς. Ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ ἐφαίνετο μὲν ἀπορεύγων τὴν συναναστροφὴν τῆς, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἠσθάνετο δι' αὐτὴν μέγα ἐνδιαφέρον, καὶ, ὁσάκις συνήντα αὐτὴν, τὸ βλέμμα του πάντοτε προσηλυτο ἐπ' αὐτῆς, χωρὶς ὁμοῦ οὐδὲ λέξιν νὰ τῇ ἀποτείνῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ παρουσίᾳ τοῦ πρίγκηπος οὐδὲν ἦσαν νηχαρίσκει τὴν Αὐγουστίνην, διότι ἤκουσε νὰ διηγῶνται περὶ αὐτοῦ πολλὰ θαυμάσια κατορθώματα, τῶν ὁποίων αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἥρω· ὡς ἐκ τούτου εἶχε διεγείρει τὴν κοινὴν περιεργίαν, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ἡ ὠραία αὐτοῦ φυσιογνωμία ἐμαρτύρει γενναίαν καὶ μεγαθυμοῦ καρδίαν. Οἱ ὠραῖοι, καίτοι ὀλίγον ψυχροὶ ὀφθαλμοὶ του, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀγέρωχον μέτωπόν του, τὸ μικρὸν καὶ καταπόρφυρον στόμα του, αἱ λευκαὶ καὶ ἀπαλώταται χεῖρές του, ἡ γλυκεῖα καὶ μελωδικὴ φωνή του, ἔτι δὲ οἱ τίτλοι του, ἡ ὑψηλὴ καταγωγὴ του καὶ τὰ ἀθλά του, ἅτινα μετὰ θαυμασμοῦ διηγοῦντο, καθίσταν ἀληθῶς αὐτὸν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεων πάσης φιλαρέσκου γυναικός. Βε-

βαίως οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς Αὐγουστίνης ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἐπραττεν ἐγκλημα ἂν κατῴρθου νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ, ἂν ὄχι ἔρωτα, τοῦλάχιστον μικρὰν τινα συμπάθειαν, ἥτις θὰ ἐφάιδρυνεν αὐτὴν κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἐν τοῖς λουτροῖς διαμονὴν τῆς.

Ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐκ τῶν οἰκαιοτέρων φίλων τῆς Βαρβάρας, ἡμέραν δὲ τινα ἀνέφε-ρεν αὐτὴν ἐπιτηδεῖν περὶ τῆς Αὐγουστίνης, τῆς ὁποίας ἐξεθείασε τὰς καλλονάς, καὶ ἐπὶ τέλους τῇ ὡμολόγησεν ὅτι τὴν ἠγάπα.

— Μπᾶ!... καὶ σας ἀγαπᾷ καὶ ἡ Αὐγουστίνη;

— Δέν το πιστεύω, ἀπήντησεν εἰλικρινῶς ὁ πρίγκηψ.

— Ἀλλὰ τότε;

— Ἰσα, ἴσα δι' αὐτὸ ἀνησυχῶ.

— Τί περιμένετε λοιπὸν διὰ νὰ τῇ ἐξομολογηθῇτε τὸν ἔρωτά σας;

— Περιμένω νὰ γίνῃ δυστυχής.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ πρίγκηπος, τὰς ὁποίας δυστυχῶς ἐξέλαβεν ὡς δεῖγμα συμπαθείας πρὸς αὐτὴν.

Ἡ Αὐγουστίνη διέμεινεν εἰς ἔμς ἐξ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας. Ὅθεν, καὶ τοι ἡ ἐκεῖ διαμονὴ τῆς εὐηρέσκει μεγάλως αὐτὴν, οὐχ ἦττον ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Haussois, νὰ ἐγκαθεῖρχθῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ὅπου θὰ ἐπανελάμβανε τὴν προτέραν μονότονον καὶ ἀτερπῆ ζωὴν τῆς, ῥίγος κατελάμβανεν ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς. Τί ἦτο δι' αὐτὴν αἱ ἐκ διαλειμμάτων διασκεδάσεις, ἀφοῦ δὲν ἐδύνατο ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτῶν καθ' ἐκάστην; Καὶ τότε ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, ὅπως διέλθῃ ἐκεῖ τὸν χειμῶνα, καὶ ὅπου θὰ ἐπανεύρισκε τὴν κυρίαν Λαμπανῶφ, τὴν Βαρβάραν, τὴν Μάϊφκ Νερισκίνη καὶ τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ... Ἐκεῖ δὲ θὰ ἐμάνθανεν ἴσως τὰ μυστήρια τοῦ παραδόξου τούτου καὶ γενναίου ἀνδρός. Καὶ τότε ἀνεμνησκετο διαφόρων ἡρώων τῶν μυθιστορημάτων καὶ, παραβαλλούσα αὐτοὺς πρὸς τὸν πρίγκηπα, δὲν εὗρισκεν οὐδένα ἀντάξιον αὐτοῦ· οὔτε τὸν Μανφρέδον, οὔτε τὸν ποιητὴν Στένιον, οὔτε τὸν Ἰάκωβον, οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν Λέοντα Λεώνην, τὸν ἥρωα τοῦτον τῶν νεωτέρων μυθιστορημάτων.

Ἐνώπιόν τῆς διηνοίγετο τὸ ἀγνωστον μὲ τὰς ζοφερὰς εἰκόνας του καὶ τὰς ἀλλοκότους γοητείας του. Ὅτε μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ πρίγκηπος ὑπερέβαινε τὸν ἥλιον κατὰ τὴν λάμψιν καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν, ὅτε δὲ ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς παλμοὺς συνεχεῖς, μόλις ἀκούουσα τὴν φωνὴν του καὶ τότε ἐφρανταζετο τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο ἂν οὗτος ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον, καὶ ἡ ὁποία ἐδύνατο νὰ προδῶσῃ τὸ μυστικόν τῆς.

Αἱ νέαι σχέσεις τῆς Αὐγουστίνης ἡμ-

πόδισαν αὐτὴν νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὴν κυρίαν Δὲ Μαιζονφόρτ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐν τοῖς λουτροῖς διαμονῆς της. Ἡ Ἰριγένεια ἦτο γυνὴ αὐστηροῦ χαρακτήρος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεστρέφετο πάντοτε τὰς ἐρημέρους φιλίας, καὶ ἰδίως ἀπέφευγε τὴν φιλίαν τῶν φιλαρέσκων καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ζωντῶν γυναικῶν. Οὐδέποτε ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν *Λέσχην τῶν Πυρολιμπιδῶν* καὶ πολλάκις συνεβούλευσε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ν' ἀπόσχῃ καὶ αὕτη τοιοῦτων ἐπικινδύνων σχέσεων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ Αὐγουστίνη ἐγέλασε διὰ τὰς συμβουλὰς τῆς φίλης της, εἰτα δὲ δυσηρεστήθη μετὰ ὅλως.

— Φίλη μου, εἶπεν ὁ κύριος Μαιζονφόρτ πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις μετὰ λύπης τῶ ὠμίλει περὶ τῆς Αὐγουστίνης, ἡ κυρία Κουρσὺ εἶνε κακῶς ἀνατεθραμμένη. Ὁ πατὴρ της, ὁ κύριος Μεϊλλάκ, ἐπαρξεν ἀληθῶς ἐγκλημα, ἐμπιστευθεὶς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς του εἰς ξένας παιδαγωγούς, αἵτινες οὐδέποτε ἐδίδαξαν εἰς αὐτὴν τὸ «γινῶθι σαυτόν». Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἔχει ἴσως ἄλλο ἐλάττωμα εἰ μὴ ἀκατάσχετον ροπήν εἰς τὸ νὰ δαπανᾷ ἀφειδῶς χρήματα καὶ νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μεγαλεῖτερον τῶν ἐλαττωμάτων. Ἡ πολυτέλεια καταστρέφει τὰς γυναῖκας καὶ πρὸ πάντων τὰς νέας, αἵτινες, ἂν δὲν γνωρίζωσι νὰ συμμορφῶνται ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως, ἀναμφιδόλως θὰ κρημνωθῶσι εἰς ἀχανὲς βράθρον, ἐξ οὗ οὐδ' ὁ Θεός, τολμῶ νὰ εἶπω, θὰ δυνηθῇ ν' ἀνεγείρῃ αὐτάς. Ἄν ἡμεῖς ἐρχώμεθα κατ' ἔτος εἰς τὰ λουτρά ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον μῆνας, πράττομεν ἔργον ἀπλούστατον καὶ λογικώτατον· ἐρχόμεθα χάριν τῆς υγείας μας, καὶ οὐχὶ χάριν ἐπιδειξέως· τὸ ταξιδιον αὐτὸ δὲν ἐπιβαρύνει ποσῶς τὸν προϋπολογισμόν μας. Ἀλλὰ θὰ ἐκπλαγῇς, φίλη μου, ὅταν μάθῃς ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν κυριῶν ἔρχονται ἐδῶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἄλλαι μὲν τῶν ἰδίων των καλλωνῶν καὶ τοῦ πλούτου των, ἄλλαι δὲ τῶν καλλωνῶν τῶν θυγατέρων των, διὰ τὰς ὁποίας ἐλπίζουσι νὰ ἐπιτύχῃσι ἐπιζηλόν τινα γαμβρόν· τέλος πάντων, ἐξαίρεται ὀλίγων τινῶν, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔρχονται κατ' ἔτος ἐδῶ, μὲ τὸν σκοπὸν, ὅπως, ἐπανερχόμεναι εἰς τὰς πατρίδας των, διηγῶνται εἰς τὰς φίλας των κομπορημόνους ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν κατὰ τὴν ἐν τοῖς λουτροῖς διαμονὴν των. Ἐκεῖναι δὲ, τῶν ὁποίων ὁ σύζυγος δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὸ ἔργον του, ἔρχονται μόναι ἢ συνοδευόμεναι ὑπὸ τινος φίλης ἢ θαλαμηπόλου καὶ ῥίπτονται ἀχαλίνωτοι εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς μικρῆς ταύτης κοινωνίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ὑπὸ ἑτερογενῶν στοιχείων. Βεβαίως τὰ τοιαῦτα δὲν ἐπιδρῶσι μεγάλως ἐπὶ τινῶν ἰσχυρῶν φύσεων· ἐξασκοῦσιν ὅμως ὀλεθρίαν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ κενόδοξων χαρακτήρων, ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ τῆς κυρίας Κουρσὺ, τῆς ὁποίας τὴν ἡθικὴν ἀξίαν πολὺ ἡλάττωσε τὸ ταξιδιον τοῦτο... Τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ ὅτι ἡ διαγω-

γὴ, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἐνταῦθα, θὰ σε διδάξῃ ὥστε νὰ μὴ διατηρήσῃς μετ' αὐτῆς εἰς Παρισίους στενὰς σχέσεις ἢ συχνὰς ἐπισκέψεις.

— Ἄν ἐδυνάμην νὰ τῇ φανῶ ὠφέλιμος!

— Ἀγχαπτή μου Ἰριγένεια, αἱ ἰδέαι τῆς κυρίας Κουρσὺ εἶνε πολὺ ὀλεθρίαι, διὰ τὰς ὁποίας ταχέως θὰ μετανοήσῃ· διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ὠνεῖρετο, ἐνυμφεῖθαι σύζυγον πολὺ μεγαλεῖτερον αὐτῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν· τῶρα, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις της, δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ φθάσῃ μέχοι τοῦ σημείου τοῦ ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγόν της.

Ἡ Ἰριγένεια ἐλυπήθη μὲν ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς δυσοιώνους ταύτας προρρήσεις τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ δὲν ἐπεχείρησε ν' ἀντικρούσῃ αὐτάς.

Οὐχ ἦττον δὲν ἦσαν τοσοῦτ' ἐπικίνδυνοι φίλοι διὰ τὴν Αὐγουστίνην ἡ Μαίρα, ἡ Δουσίγκα Λαμπανῶφ καὶ ἡ Βαρβάρα, ὅσ' ἡ σύζυγος τοῦ Γουσταύου Θιεδώ. Ἐκεῖναι μὲν ἦσαν ἀπλῶς ζωνταὶ καὶ φιλήδονοι, ἡγάπων τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν εἶχον καρδίαν κακὴν· ἀλλ' ἡ Νέρα ἐκρυσπεν ἐν τῇ καρδίᾳ της φοβερὰ ἐλαττώματα, ὅπως εἰς τὰ πυκνὰ φύλλα ὠραίας ροδωνίδος κρύπτεται πολλάκις φωλεὰ ἐχίδνων. Ὅτε ἦλθεν εἰς Ἑμς, τὸ βελαντινὸν της δὲν ἦτο ἄρ-κούντως πλήρες, ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἀπῆτει ὁ βίος, τὸν ὁποῖον ἐκεῖ διῆγεν· ὡς ἐκ τούτου ἤρξατο λαμβάνοντα μέρος εἰς τὰ τολμηρὰ παιγνίδια· καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη ἠνούνησε μετὰ ὅλως αὐτὴν· ἐκέρδισε μεγάλα ποσά· τὰ ὁποῖα κατόπιν ἀπώλεσεν πάλιν. Ὅτε ἤρ-χιζον αἱ συνανατροφαι, ἡ Νέρα παρίστατο πάντοτε ἐν αὐταῖς καὶ διηυθύνετο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, κρατῶσα ἀνὰ χεῖρας δέσμην χαρτοπαιγνίων· ἐκεῖ δὲ, καθημένη, ἐπαίξε μετὰ ἀπαρμιλλοῦ ἀταραξίας, ἥτις μόνον εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαίκτης παρατηρεῖται. Ὅτε δὲ ἔχανεν, ἡγείρετο καταπόρφυρος καὶ ἰδρῶτι περιρρεομένη καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸν Γουσταύον, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ χρήματα.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Νέρα εἶπεν εἰς τὴν Αὐγουστίνην·

— Ἡ κυρία Ρεβέλ εἶνε ἐδῶ πρὸ δύο ἐβδομάδων, πῶς δὲν την εἶδετε ἀκόμη;

— Εἰν' ἐδῶ ἡ Λουίζα; καὶ πῶς ἐδυνήθη;

— Αὐτὸ εἶνε μυστήριον. Μ' ἐπισκέπτεται συχνάκις, διότι δὲν γνωρίζει κανένα ἐδῶ. Προσπαθεῖ καὶ αὕτη νὰ ἐπιδεικνύεται, ἀλλὰ καταντᾷ γελοία ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της...

— Ὁ σύζυγός της; ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ὑπάλληλος...

— Ἀλλ' αὐτός, καὶ ἂν ἔλαθεν ἀδειαν, εἶνε πτωχός... Γνωρίζω καλῶς ὅτι ὑποφέρει μεγάλας στενοχωρίας.

— Τί σε μέλει!... Φροντίζε μόνον διὰ τὸν ἐαυτόν σου!... Ἐγὼ ἀναχωρῶ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα... Σὺ πότε θὰ ἐπανέλθῃς εἰς Haussois;

— Ἐγώ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κουρσὺ ἀπορούσα, ὥσ' ἀνεί μὴ σκεφθεῖσα ἔτι νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Haussois.

— Ἀχ! εἶσαι εὐτυχής, Αὐγουστίνη, ἀφοῦ ὁ σύζυγός σου σοὶ παρέχει ὅλα τὰ μέτα διὰ νὰ διασκεδάζῃς· ἐγώ, νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἐκένωσα πλέον τὰ θυλάκια τοῦ συζύγου μου καὶ πρέπει ν' ἀρχίσῃ καὶ πάλιν νὰ ἐργάζεται, ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀνθέξωμεν εἰς τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα. Ἀχ! ἡ ζωὴ μου εἶνε πολὺ ἀθλία! Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ὑποφέρω. Ὁ σύζυγός μου μὲ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, ἀλλ' ἐνίοτε τοσοῦτον ὀργίζεται, ὥστε δὲν εἰσέβρει τί λέγει. Καὶ ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς του ταύτης εἶνε, διότι πολλάκις τὸν παρακινῶ νὰ ἐργάζεται...

— Ἀφοῦ εἶνε καὶ περίφημος καλλιτέχνης...

— Πραγματικῶς! Ἀλλὰ τί τα θέλεις; Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν μία νέα, νυμφευμένη ἔνα καλλιτέχνην, ἐδύνατο νὰ συμμεριθῇ καὶ τὰς εὐτυχίας του καὶ τὰς δυστυχίας του. Σήμερον ὁ κόσμος ἡλλαξε. Δὲν πρέπει πλέον νὰ συμμορφώνεται κανεὶς μὲ τὰς περιστάσεις, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου. Δὲν παραδέχεται καὶ σὺ τὰς ἰδέας μου; Δὲν παρακινεῖς καὶ σὺ τὸν κύριον Κουρσὺ νὰ ἐργάζεται περισσότερον διὰ νὰ κερδίῃ καὶ περισσότερα;

— Ὡ! μεταξύ μας ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη. Ὁ σύζυγός μου εἶνε πλούσιος καὶ ἐργάζεται ὄχι μόνον δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσῃ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς· ἐνῶ ὁ σύζυγός σου εἶνε ἀπλὸς καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ κολακεύῃ ὅλους...

— Γνωρίζω ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶνε πλούσιος καὶ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸν ἰδικόν μου...

— Κ' ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ὁ πρὸς ἐμέ ἔρως τοῦ συζύγου μου εἶνε ἀπλὸς καὶ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ κόμης Λαμπανῶφ διὰ τὴν σύζυγόν του, οὔτε πρὸς ἐκείνον τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ σύζυγός σου πρὸς σέ, Νέρα.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ, ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν καταλήγομεν εἰς οὐδὲν συμπέρασμα. Ἡ κυρία Λαμπανῶφ μένει πάντοτε ἀδιάφορος καὶ ἀπαθὴς εἰς τὰς θωπείας τοῦ συζύγου της. Τί τα θέλεις, φίλη μου. Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἴμεθα δυστυχεῖς. Εἰπέ μοι, ποῖα γυνὴ θεωρεῖται εὐτυχής ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς.

— Ἡ φίλη μου ἡ Λαύρα, ἀπῆντησεν ἡ Αὐγουστίνη, ἡ ὁποία ἐνυμφεῖθαι ὄχι καὶ πολὺ πλούσιον ἄνδρα· καὶ ὅμως εἶνε εὐτυχής, διότι ζῶσι διαρκῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν, φροντίζουσι διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των καὶ ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως...

— Δὲν ἀρνούμαι τὰς ἐξαίρεσεις, εἶπεν ἡ Νέρα. Δὲν σοὶ λέγω!... Ἀλλ' ἤδη πρέπει νὰ σε ἀφήσω...

Καί, χαίρειτάσας, ἐξῆλθεν, ἀφείσα τὴν Αὐγουστίνην βεβουλισμένην εἰς μυρίας ὀδυνηρὰς σκέψεις.

Πρώτην φορὰν τότε ἀνεμνήσθη τοῦ συ-

ζύγου της και ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ μὴ παρατείνῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐκεῖ διαμονὴν της, ἀλλὰ νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς Haussois.

Ἄλλὰ πόσα μυστήρια θὰ ἄφινεν ἀνεξιχνίαστα, ἀναχωροῦσα ἐκ τῶν γραφικῶν καὶ μαγευτικῶν ἐκείνων τόπων! Πῶς ἐταράσσετο ἡ καρδιά της ἀναμιμνησκομένη τῆς ἐν Haussois μοναξίας της! Πόσῃ θλίψει ἡσθάνετο ἀποχωριζομένη τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν φίλων της, καὶ ἰδίως... τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ!... Πῶς; λοιπὸν τὸν ἠγάπα; Εἶχε παραδώσει εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν της; Ὅποια δυστυχία καὶ ὅποια συγχρόνως ἀνοησία! Ὁ πρίγκηψ θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ῥωσίαν καὶ οὐδέποτε ἴσως θὰ τον ἐπανεβλεπεν... Οὐδέποτε πλέον θὰ ἡσθάνετο διεισδύον ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸ ὑπερήφανον ἄμα καὶ συμπαθὲς βλέμμα του, τὸ ὅποιον ἐτάρασεν αὐτὴν βιαίως καὶ διήγειρεν ἀτέρμονας καὶ ἀγνώστους μέχρι τοῦδε δι' αὐτὴν παλμούς!

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμα τῆς Αὐγουστίνης· ἀλλ' ὅσῳ καὶ ἂν ἐπετίμα ἑαυτὴν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην εὐνοίαν, ἣν ἡσθάνετο διὰ τὸν πρίγκηπα, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὴ ἠϋξάνεν ἐν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ διὰ τοῦτο. Ἐνῶ δὲ ἦτο βεβουλισμένη εἰς τοιαύτας ὀδυνηρὰς σκέψεις, ἤδεῖα τις φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτά της.

— Λυπεῖσθε ὅτι θ' ἀναχωρήσετε;

— Πόθεν τὸ ἐμαντεύσατε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κουρσὺ, στρέψασα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν πρίγκηπα.

— Ἐκ τῆς μελαγχολίας σας.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐξεκαρδίσθη γελῶσα.

— Τὸ θέρος πλέον ἐτελείωσεν, ὁ κόσμος τώρα ἀναχωρεῖ καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ θ' ἀναχωρήσω καὶ ἐγώ... Τί θὰ με κάμῃ λοιπὸν διὰ νὰ μελαγχολήσω;

— Τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ τίποτε συγχρόνως, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ. Ἄλλὰ δὲν ὁμιλεῖτε εἰλικρινῶς...

— Διατί νὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν;

— Διότι σὰς ἐρωτῶ ἐγώ.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ψεύδομαι.

— Ναί· καὶ ὅμως, πρὸςέθηκε μελαγχολικῶς ὁ πρίγκηψ, ἔχετε ἄδικον...

— Τί ἄδικον; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη· ὁμιλεῖτε αἰνιγματωδῶς, κύριε πρίγκηψ, καὶ λησμονεῖτε ὅτι οὐδέποτε συνείδησα νὰ λύω αἰνίγματα...

— Οὔτε νὰ τα ἀναγινώσκετε; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ.

— Οὔτε δὲν μοι ἔγραψάν ποτε τοιαῦτα.

— Ἀλλὰ μήπως πρόκειται νὰ σας γράψουν ἐπιστολάς;

Καὶ ὁ πρίγκηψ παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὴν κυρίαν Κουρσὺ· ἀλλ' αὕτη ἐταπείνωσε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα δὲ προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ πρίγκηπος... Αἰφνης, καὶ χωρὶς οὗτος νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν, δάκρυα θερμὰ ἐπλήρυσαν τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι λυπεῖσθε, διότι θ' ἀναχωρήσετε;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπανεφέρον αὐτὴν εἰς

τὰς αἰσθήσεις της· πάραυτα δὲ ἠγέρθη, ὥς εἰ ἐξυπνήσασα ἐκ βαθέως ληθάργου, καὶ ἔβαλε γέλωτας σπασμωδικούς.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε, λυποῦμαι διότι ἐγκαταλείπω τὸν Ῥήνον καὶ τὰς ὠραίαις του ἀναμνήσεις· λυποῦμαι διὰ τὰ ὠραία ταῦτα τοπία καὶ τοὺς γραφικοὺς λόφους, τῶν ὁποίων τὰς φυσικὰς καλλονὰς ἐθαύμασα, διαρκούσης τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου... Λυποῦμαι δι' ὅ,τι δὲν θὰ ἐπανεἶδω πλέον...

— Ἄλλ' ὁ ἔρω, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ, ζῇ καὶ διὰ τῶν ἀναμνήσεων καὶ... διὰ τῶν ἀνταποκρίσεων... Διατί λοιπὸν νὰ λυπώμεθα;

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Διήλθον τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς μου καταρῶμενος τὸν ἔρωτα... καὶ ὅμως εἰσέτι τὸν ἐπιδιώκω... θέλω ἔρωτα εὐκόλον, ἀλλ' ὄχι ἀπατηλόν... διότι ἐγὼ γνωρίζω νὰ τιμωρῶ... Τοιοῦτον ἔρωτα δὲν εὗρον ἀκόμη... καὶ ὅμως ἀκόμη τὸν ἐπιζητῶ... Καὶ ὑμεῖς;

— Ἐγώ! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, εἶμαι ὑπανδρευμένη.

— Μπᾶ! ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ, καὶ νομίζετε ὅτι τὸ ἐλησμόνησα;

Καὶ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὴν Αὐγουστίνη, μεταβὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βαρβάρης.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Κουρσὺ διέταξε τὴν θαλαμηπόλον της νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀποσκευὴν της, διότι μετὰ δύο ἡμέρας ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ. Ὅτε δὲ ἀνήγγειλε τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὰς φίλας της, ἡ Βαρβάρη τῇ ἀπήντησε·

— Καὶ ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν ὅλοι ἐν συνᾷ αὖριον, ἡ Λαμπανῶφ, ἡ Νερσκήνη καὶ ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ... Θὰ διέλθωμεν ἐκ Βερολίνου καὶ μετὰ πέντε τὸ πολὺ μῆνας θὰ συναντηθῶμεν εἰς Παρισίους.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Αὐγουστίνη συνώδευσε τὰς φίλας της μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ πρίγκηψ, φέρων κομποτάτην στολὴν περιηγητοῦ, ἐβάδιζε παραπλευρῶς τῆς Δουσίγκας. Ἀπεχαιρέτισε ψυχρῶς τὴν Αὐγουστίνη· τὸ πρόσωπον τοῦ νέου Ῥώσου δὲν προέδιδε τὴν ἐλαχίστην σιγικίνησιν. Ὅτε δὲ ἤχησε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ κυρία Κουρσὺ ἡσθάνθη βαθυτάτην λύπην. Ἡ Βαρβάρη ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα διὰ τελευταίαν φορὰν ἐκ τῆς θυρίδος τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ ὁ εἰρμὸς ἐξεκίνησε μετὰ τῆς συνήθους ταχύτητος.

— Ἐξάιρετα! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἐτελείωσαν ὅλα πλέον!

Καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, διευθυνθεῖσα πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν λουτρῶν. Ἡ ἀμαξοστοιχία, ἐσταμάτησεν εἰς Ὁβερλάνδην, καὶ ἡ Αὐγουστίνη, ἀφοῦ ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὴν θαλαμηπόλον της, ἡτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς ἐτέραν, ὅτε εἶδεν αἰφνης ἐνώπιόν της τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία, τῇ εἶπεν ὑποκλινάς.

— Πῶς! κύριε πρίγκηψ· καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἰσθε ἤδη εἰς Βερολίνον;

— Μία μικρὰ πληγὴ τοῦ ποδός μου μὲ ἠνάγκασε νὰ σταματήσω.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, προσέφερε πρὸς τὴν Αὐγουστίνη τὸν βραχίονά του, τὸν ὅποιον αὕτη ἀπεδέχθη, καὶ ἀμφότεροι κατήλθον τῆς ἀμαξοστοιχίας. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθασεν ἡ νέα ἀμαξοστοιχία καὶ ἡ κυρία Κουρσὺ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ. Ὁ πρίγκηψ ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἀμφότεροι ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες.

Οἱ ὑπάλληλοι προσεκάλουν ἤδη τοὺς ἐπιβάτας καὶ ἔκλειον τὰς θύρας.

— Ἀλλὰ, κύριε πρίγκηψ, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἡ ἀμαξοστοιχία θ' ἀναχωρήσῃ.

— Τὸ γνωρίζω.

— Δὲν θὰ μεταβῇτε λοιπὸν εἰς τὸ Βερολίνον;

— Ὅχι· ἡλλαξα δρομολόγιον.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠρρυθρίασεν ἡθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πρίγκηπα ἐπὶ τίνι δικαιώματι τὴν ἡκολούθει, ἀλλ' οὗτος, ἀνοίξας Ὀδηγὸν τινα, ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ.

Ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ὁ πρίγκηψ ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Αὐγουστίνης.

— Δέν σας ἐρωτῶ πότε καὶ ποῦ θὰ σας ἐπανεἶδω, τῇ εἶπε, διότι πιστεύω ὅτι θὰ βλεπώμεθα παντοῦ καὶ πάντοτε.

— Χαῖρε! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

— Παντοῦ καὶ πάντοτε, ἐπανελάβεν ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ.

IB'

Τὸ πρῶν καθεστώς.

Ἀς ἐπανελθῶμεν εἰς Haussois.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας τὰ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Αὐγουστίνης συμβάντα, τὰ ὅποια τοσοῦτον εἶχον καταλυπῆσαι τὸν κύριον Κουρσὺ.

Ὁ δυστυχής! οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκε ποῖαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἐνόμιζε πλέον τὸ ἔργον του κατεστραμμένον καὶ δὲν ἡσθάνετο ἀρκούσας δυνάμεις, ὅπως ἐξακολουθήσῃ αὐτό.

Πρὸς τί νὰ ζητήσῃ ἄλλους ἐργάτας; Ἀφοῦ ἀφίερωσε τὰ ἀνθηρότερα τῆς ἡλικίας του ἔτη διὰ τὴν ἡλικὴν καὶ ὑλικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐργατῶν του, ἔπρεπε τώρα νὰ ζητήσῃ ἄλλους; Ἀφοῦ ἀνήγειρε τοιαύτην ἀπέραντον οἰκοδομήν, ἔπρεπε νὰ κατεδαφίσῃ αὐτήν, ὅπως ἀνεγείρῃ τώρα ἐπὶ ἄμμου;

Ἦπῃρξαν στιγμαὶ ὀδύνης, αἵτινες κατέστησαν τὸν Βενιαμὴν σχεδὸν παράφρονον. Οὐχ ἥττον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὤφειλε νὰ καταπολεμήσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸ κακόν, τὸ ὅποιον εἶχεν εἰσχωρήσει ἐν τῇ μικρᾷ ἀποικίᾳ του. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπῆται καὶ κόπους οὐκ ὀλίγους καὶ ὑπερῶνθρωπον ὑπομονήν. Οἰονδήποτε δυστύχημα καὶ ἂν συνέβαιnen εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Haussois, εἶχε καθήκον νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸ ἄνευ δυσταγμοῦ, νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ ν' ἀποκόψῃ τὸ κακὸν ἐν τῇ γεννήσει

του. "Οθεν ἡμέραν τινά, καλέσας ὅλους τοὺς ἐργάτας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν πληρωμῶν, ἤρξατο παραινῶν καὶ νουθετῶν αὐτούς· ὑπέμνησεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἰδιωτικὸν τοῦ βίου, πῶς δηλαδή, ἐνῷ ἦτο ὀρφανὸς καὶ ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνετράφη ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ἐργοστασίου, τοῦ ὁποίου, χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλόν του, ἐγένετο ἤδη κύριος κατόπιν ἀνέφερε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους κατέβαλεν ὅπως ἀνυψῶσιν αὐτοὺς εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη εὐρίσκοντο· ὠμίλησεν εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἡσθάνθη ὅτε εἶδε τοὺς κόπους τοῦ ἐπιστεφομένου διὰ πλήρους ἐπιτυχίας· καὶ τέλος κατέληξεν εἰς τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἤδη ἡσθάνετο, βλέπων τὴν μεγίστην ἀλλοίωσιν τοῦ βίου των καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν μοιραίως παρεσκευάσε τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοάν.

— Ναί, τὸ κακὸν πρόέρχεται ἐξ αὐτοῦ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσὺ· ἀφ' οὗτου ἐυστήθη τὸ κατηραμένον αὐτὸ καπηλεῖον, αἱ γυναῖκές σας δὲν εἶνε πλέον ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν, καὶ σεῖς ἐξοδεύετε ἐκεῖ ἀσώτως τὸ χρῆμά σας. Οἱ οἰκογενεῖακοὶ δεσμοὶ ἐχαλαρώθησαν ἤδη καὶ αἱ γυναῖκές σας, ἀντὶ τὴν ἐπιμελῶνται, ὡς πρότερον, τὰ τέκνα των, προσπαθοῦσι ποῖα ἐξ αὐτῶν νὰ ἐνδιῶθῃ καλλίτερον. Εἶδον πολλάκις μετὰ λύπης μου πολλοὺς ἀπὸ σας νὰ ἐπανέρχεσθε τὸ ἐσπέρας μεθυσμένοι εἰς τὰς οἰκίας σας ἀπὸ τὸ ἀνήθικον ἐκεῖνο καπηλεῖον. Λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν εἰμυπορῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ κλείσω αὐτὸ τὸ κατηραμένον καπηλεῖον, θὰ σας παρακαλέσω νὰ μὴ πατήσετε πλέον τὸν πόδα εἰς αὐτό. "Ὅσῳ δι' ἐμέ, σὰς λέγω καθαρῶς ὅτι θέλω νὰ ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ἐντίμους καὶ φιλοπόνους ἐργάτας, καὶ ὅχι ἀσώτους καὶ ἐξηχρεωμένους. "Οθεν σὰς ἀπαγορεύω ρητῶς πᾶσαν ἐκτὸς τῆς οἰκίας σας διασκεδάσιν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς σας καὶ θὰ φανῶ πολὺ αὐστηρὸς εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἤθελε παραβῇ τὴν διαταγὴν μου ταύτην. Θέλω νὰ σας βλέπω πάντοτε ὅπως καὶ ἄλλοτε εἴσθε, μέλη ἀδιάσπαστα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θέλω οὐδεὶς ἀπὸ ὑμᾶς νὰ χωρισθῇ. "Αν ὁμως παρακούσετε τοὺς λόγους μου, μάθετε ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος τότε θὰ χωρήσω τὰ πρόβια ἀπὸ τὰ ἐρίφια.

— "Α! λοιπὸν μὰς ὑβρίζει! ἠκούσθη φωνή τις.

— Καὶ τὸν ὑποφέρωμεν! προσέθηκεν ἑτέρα φωνή.

— "Εγὼ θὰ τοῦ δείξω! ἀνέκραξεν εἰς νεαρὸς δόκιμος, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ὑβρίζῃ τὸν κόσμον.

Καὶ ἐν ἀκαρπείᾳ γενικῇ σχεδὸν κατακραυγῇ ἡγήθη κατὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ.

— Θὰ ἦνε βέβαια ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀριστοκράτας, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ φαίνονται ὅτι εἶνε εὐεργέται, εἶπεν εἰς μηχανικός. Καὶ μετὰ τί δικαίωμα μὰς λέγει νὰ μὴ πηγαίνωμεν εἰς τὸ καπηλεῖο τοῦ Μουλαβοάν; ἡμεῖς θὰ πηγαίνωμεν...

— "Ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσὺ, τοῦ νὰ μὴ σε παραδεχθῶ πλέον εἰς τὸ ἐργοστάσιόν μου.

— Δοκίμασε ἂν θέλῃς! ἀπήντησεν ἐργάτης τις μετὰ πρόσωπον πελιδνὸν καὶ κατίσχνον.

— Θὰ τὸ κάμω! προσέθηκεν ἀταράχως ὁ κύριος Κουρσὺ.

Καὶ τότε χεῖρες ἀπειλητικαὶ ἡγήθησαν κατὰ τοῦ εὐγενοῦς ἐργοστασιάρχου.

— Μὴ ταράττεσθε! ὑπέλαβεν ἀπαθῶς ὁ κύριος Κουρσὺ, δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ ἐναντίον σας τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα καὶ σεῖς μεταχειρίζεσθε ἐναντίον μου, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξασκῶ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχω. "Ιούλιε "Ωδκίν, ἰδοὺ ὅτι ἔχεις νὰ λάβῃς ἐκ τῆς ἐργασίας σου, δὲν θέλω πλέον νὰ ἐργασθῇς εἰς τὸ ἐργοστάσιόν μου· καὶ σύ, Τατλάρ, ὁ ὁποῖος μετ' ἀπειλείς, καθὼς καὶ σύ, Κορδιέ, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ συνεθίσσας νὰ κτυπᾷς τὴν γυναῖκά σου, ἰδοὺ ὁ λογαριασμὸς σας, πηγαίνετε... "Ὅποιοι δὲ ἀπὸ σας, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς ἀπαντας τοὺς ἐργάτας, ἀρνηθῇ νὰ ὑποσχεθῇ μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν θὰ πατήσῃ ποτὲ τὸν πόδα εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοάν, ἅς ἔλθῃ νὰ λάβῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ κυρίου Κουρσὺ συνεκίνησαν μεγάλως τοὺς ἥττον διεφθαρμένους τῶν ἐργατῶν, οἱ πλεῖστοι δ' ἐξ αὐτῶν τῷ ὑπεσχεθῆσαν ὅτι θὰ μετανοήσωσιν. Οὐχ ἥττον ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν στασιαστῶν ἀνῆρχετο περὶ τοὺς ὁδομήκοντα. "Ὅτε δὲ οὗτοι ἐξῆλθον, ὁ κύριος Κουρσὺ ἀνέθηκε προσωρινῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὸν πρωτεργάτην, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Φλανδρίαν πρὸς ἀνεύρεσιν νέων ἐργατῶν. Ἡ χαρίστησεν ἀπὸ καρδίας ἐκείνους τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἀπέμειναν αὐτῷ πιστοί, παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθήσωσι διάγοντες τὸν αὐτὸν βίον, τὸν ὁποῖον καὶ ἄλλοτε διῆγον καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου προσεδόκων τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν των, καὶ τελευτῶν ὑπέμνησεν αὐτοῖς τὴν αὐτοκτονίαν τῆς ἀτυχῆς Μαριέλλας.

Ζωηραὶ ἐπευφημίαι διεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Κουρσὺ.

Ἐν τούτοις οἱ μᾶλλον δυσηρεστημένοι, μένεα πνέοντες κατὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἤρξαντο κακολογοῦντες αὐτόν· ἀλλ' ὅτε μετὰ τινὰς ἡμέρας δὲν ἐδυνήθησαν νὰ εὐρωσιν ἄλλην ἐργασίαν, τότε πλέον ἀπηλπίσθησαν καὶ ἐσιώπησαν. Φεῦ! τί θὰ ἐγίνοντο αἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀφοῦ οὗτοι δὲν εἰργάζοντο; Οὐχ ἥττον αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν θυγατέρων των, καίτοι σχεδὸν κατετρύχοντο ὑπὸ τῆς πείνης, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐννοήσωσιν τὴν θέσιν των καὶ νὰ συμβουλευσῶσι τοὺς συζύγους των, ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἀλλ' ἐξηκολούθουν ἀδιαφοροῦσαι περὶ τῆς ἀθλίης των θέσεως καὶ ἐπιδεικνύουσαι τὰς κομπὰς ἐσθιῆτάς των.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἀπερχομένους τούτους ἐργάτας νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ τινὰς ἔτι ἡμέρας εἰς τὰς οἰ-

κίας των, ὅπως συσκευάσωσι τὰ πράγματα των. Παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐγκατέλειψαν τὸ Haussois, καὶ ἄλλοι μὲν μετέβησαν προσωρινῶς παρὰ τῷ Μουλαβοάν, ἄλλοι δὲ διεσπάρησαν εἰς τὰ πέριξ χωρία. "Ὅτε δ' ἔμαθον ὅτι δύο ἐξ αὐτῶν, μετανόησαντες, μετέβησαν παρὰ τῷ κυρίῳ Κουρσὺ, ὅστις ἐδέχθη αὐτοὺς πατρικῶς, καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, ἡ ὁργὴ των ὑπερέβη τὰ ὅρια καὶ ἤρξαντο ὑβρίζοντες αὐτοὺς ἀπανθρώπως.

— "Αν ἤμην ἀνύπανδρος, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, θὰ ἐσκοτωνόμουν καλλίτερα... Ἀλλὰ ποῦ ἔχω παιδιά!...

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Α ΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Δὲν εἶχον παρέλθει δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφ' οὗ ὁ Μονσορὼ ἐνῆδρευεν, ὅτε δύο ἵπποι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὁ θεράπων δὲν ὠμίλησεν, ἀλλὰ προέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν δύο ἵππων.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μονσορὼ, βλέπω.

Οἱ δύο ἵππεῖς ἀφίππευσαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Τουρνέλ καὶ προσέδεσαν τοὺς ἵππους των εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ ὑπάρχοντας εἰς τὸν τοῖχον σιδηροὺς κρίκους.

— Νομίζω, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Αὐριλύ, ὅτι φθάνομεν πολὺ ἄργά, διότι θὰ ἦλθεν ἐνταῦθα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου μεγάρου· προεπορεύθη ὑμῶν κατὰ δέκα λεπτὰ καὶ θὰ εἰσῆλθεν.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ· ἐὰν ὁμως δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν εἰσερχόμενον, θὰ τὸν ἴδωμεν ἐξερχόμενον.

— Ἀλλὰ πότε; ἠρώτησεν ὁ Αὐριλύ.

— "Ὅταν θελήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ.

— Μήπως φανῶ πολὺ περίεργος, ἐὰν ἐρωτήσω ὑμᾶς, τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε, ἐξοχώτατε;

— Οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον. Εἰς ἡμῶν λόγῳ χάριν σύ, θὰ κρούσει τὴν θύραν, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ἔρχεται νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Μονσορῶ. Πᾶς ἐραστὴς φοβεῖται τὸν θόρυβον, ἐπομένως, ἐνῷ σύ θὰ εἰσέρχῃς εἰς τὴν οἰκίαν, αὐτὸς θὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἴδω.

— Καὶ ὁ Μονσορὼ;

— Τί διάβολο θέλεις νὰ εἴπῃ; Ἐγώ, ἀνησυχῶν διὰ τὴν κατάστασιν του, διότι εἶδον αὐτὸν ὡχρὸν τὴν ἡμέραν, σ' ἔστειλα νὰ πληροφορηθῇς.

— Εἶναι εὐφύεστατον, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Αὐριλύ.

— Ἀκούεις τί λέγουσιν; ἠρώτησεν ὁ Μονσορὼ τὸν θεράποντα.

— "Ὅχι, ἐξοχώτατε· ἐὰν ὁμως ἐξακο-